

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. augusztus 5.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AKIÉRT LEHAJOLT A KEGYELEM

Énekek: 135,1-3; 451; 479

Alapige: Józs 6,1-5; 22-23

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk Téged, Édesatyánk, hogy ma is igaz ez az ének. Köszönjük, hogy az énekíró is így látta: vége, hossza nincsen jótéteményeidnek, kegyelmednek és irgalmadnak. Mi tudjuk az igéből, hogy mégis egyszer majd vége lesz. Tudjuk, hogy egyszer majd eljössz a világot lángokban ítélni. Köszönjük, hogy az Úr Jézus Krisztus igéje és Szentlelke által gyűjti még a Te országodnak polgárait, lakóit. Magasztalunk Téged, Urunk, hogy mi is így jöhettünk ide, és add, hogy valóban így érezzük mindannyian, hogy nincs száma sem a Te jótéteményeidnek.

Bocsáss meg, hogy ha a szívünk nem ezt vallaná, ha keserűségek lennének bennünk; vádak, hitetlenség, megingás a próbatételek, a nehézségek hatására vagy súlya alatt. Kérünk, Urunk, hogy adj nekünk hitet, vagy növeld a mi hitünket! Valóban, Te olyan Isten vagy, hogy nincs más Hozzád fogható. Nincs is más Isten rajtad kívül: élő, ható, aki igéjével fenntart, igazgat mindeneket; aki igéjével megcselekszi, amit akar földön és égen, az egész teremtett világban.

Köszönjük, Urunk, hogy így cselekszel Te az emberi szívben is, és ezért adunk Neked hálát. Köszönjük Úr Jézus, hogy olyan világosan megmondtad: „Senki sem jöhet énhozzám, hanem ha az Atya vonja azt.” Köszönjük, hogy munkálkodsz a szívekben. Kérünk, hogy munkálkodj a mi szívünkben is most, igéden keresztül. Hadd értsük meg, mi legyen a Te jó, kedves és tökéletes akaratod, így tiszteljük Téged. Kérünk Téged, hogy légy itt közöttünk! Áldj meg minket! Adj nekünk halló fület, szívet és értelmet, Urunk; olyan értelmet, amely felfogja, megérti, hogy valóban mi a Te szereteted hosszúsága, mélysége, szélessége, magassága. Légy áldott, hogy itt lehetünk a gyülekezet közösségében ezen a reggeli órán. Áldunk Téged mindenért. Téged magasztalunk, és Téged dicsőítünk egyedül.

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését a Józsué könyve 6. fejezetének néhány verséből hallgassuk meg; az 1-5. verset, majd a 22-23. verset fogom olvasni:

„Jérikhó pedig be- és elzárkózott az Izráel fiai miatt, se ki nem jöhetett, se be nem mehetett senki. És monda az Úr Józsuénak: Lásd! kezedbe adtam Jérikhót és királyát a sereg vitézeivel együtt. Azért járjátok körül a várost mind tí hadakozó emberek, megkerülvén egyszer a várost. Így cselekedjél hat napon át. És hét pap hordozzon hét kos-szarvból való kürtöt a láda előtt; a hetedik napon azonban hétszer kerüljétek meg a várost, a papok pedig kürtöljenek a kürtökkel. És ha majd belefúnak a kos-szarvba, mihelyt meghalljátok a kürtnek szavát, kiáltson fel az egész nép nagy kiáltással, és leszakad a város kőfala magától, és felmegy arra a nép, kiki az előtte való helyen... A két férfiúnak pedig, a kik megkémlélték vala a földet, monda Józsué: Menjetek be a parázna asszonynak házába és hozzátok ki onnét az asszonyt és mindazt, a mije van, a miképen megesküdtetek néki. Bemenének azért a kémlő ifjak, és kihozták Ráhábot, és az ő atyját, anyját és az ő atyjafiait, és mindazt, a mije vala, és minden cselédjét is kihozták, és helyezték őket Izráel táborán kívül.”

Már több ideje olvassuk Józsué könyvét, és még igehirdetés nem hangzott el most itt a gyülekezetben erről a könyvről. Ezért gondoltam, hogy minimum egy alkalommal nézzük meg ennek a könyvnek az üzenetét úgy általánosan, és egy történeten keresztül ragyogtassuk fel azt a mennyei üzenetet, amely nekünk szól és ma is aktuális; amelyik tanítja, vezeti az Isten népét.

Tudom, hogy ezt a történetet sokan ismerik a Bibliából, azonban lelki üzenetei sokkal fontosabbak, mint az, hogy valami hogyan történt. A Bibliában mindig fontosabb az, hogy miért történt, mint az, hogy hogyan történt valami. A felületes ember mindig csak arra tekint, hogy hogyan történt valami, miről szól a történet, de a mi számunkra Isten ígéje azt kell, hogy jelentse, hogy mindazok, amik megírtak, azok miért írtak meg. Hiszen tudjuk, hogy amik megírtak, azok a mi tanulságunkra írtak meg, nem ismeretünk bővítésére. Mondhatta volna az ige azt is – de nem azt mondja –, hogy mindezek azért írtak meg, hogy többet tudjunk. Azt mondja a Szentírás: azért írtak meg, hogy jobban *higgyünk*. Ez nagyon fontos itt a Józsué könyvében, amely a honfoglalásról szól.

Amikor a honfoglalásról beszélünk, akkor mindig arról kell szólni, hogy Isten adott egy csodálatos hazát az Ő népének. Ezt a hazát hol elvesztik, hol visszanyerik harcok árán; olyan harcok árán, amelyben vannak győzelmek és bukások, vannak csodálatos újraindulások, megújulások, de az egészet áthatja az a lehajló isteni kegyelem, amelynek pontos terve van, és amely megcselekszi azt, amit akar.

Jerikó az első nagyváros a Jordánon túl, ahová Isten honfoglaló népe bemegy az ígért földjére. Innen ágaznak el a főbb utak többfelé. Ez egy nagyon fontos és stratégiai jelentőségű város volt, mely nagyon bebiztosította magát. Olyan kőfalat építettek, amely arról volt híres, hogy egy szekér meg tudott rajta simán fordulni egy kanyarral. Az is érdekes, azt olvassuk a földrajzban, hogy ez a világ legmélyebben fekvő lakott települése, olyan mélyen van a tengerszint alatt. Jerikót nemcsak ez tette széppé, hanem a csodálatos pálmák is. Így is hívták, hogy a „Pálmák városa”. Hatalmas pálmák voltak és gyönyörű város volt ez a Jerikó; minden bi-

zonnal jóléttel, hiszen ilyen nagy falakat csak az a város tudott építeni, amely jólétben élt. Nagyon fontos kereskedelmi központ is volt, de Isten ígéje arról szól, hogy ez a jólétben élő, szép város el fog pusztulni; mint ahogy Isten ígéje elénk adja: elmúlik ez a világ, és ennek kívánsága is. Ez a jólétben élő világ, ez a jólétben élő társadalom, amely körülvesz bennünket, ez is el fog pusztulni.

A múlt héten olvastam egy megdöbbenő cikket arról, hogy némelyek kitalálták, hogy ők olyan görögdinnyét szeretnének, amit egy szatyorban haza tudnak vinni, és egy alkalommal meg tudnak enni; mert hát minek az a 15 kilós nagy görögdinnye, amit nem tudnak cipelni! Ezért azt kérték, hogy nemesítsenek egy olyan görögdinnyét, amelyik csak akkora, mint egy kisebb labda, mert azt a szatyorban haza lehet vinni. Nem kell cipelni, és egyszerre meg lehet enni. Olyan megdöbbenő volt nekem, testvérek! Az ember az igényeivel, a kényelem szeretetével már nem tudja, hogy mit akar!

Jerikó is ilyen volt, de mit ér az egész, hogyha rá ítélet vár? Mit ér az egész, hogyha le fog omlani? Mit ér a külső szépség és a jólét, ha arra jön az ítélet? Ezt mondja Isten ígéje a 6. fejezet elején: *„Jérikhó pedig be- és elzárkózott vala az Izráel fiai miatt, se ki nem jöhetett, se be nem mehetett senki.”* Tehát hallják a hírt, hogy van egy nép, melynek az Istene csodadolgokat cselekszik. Ráháb egy korábbi fejezetben elmondja: hallottuk, hogy Isten kiszárította a tengert előttetek. Tehát, nem is csak azt hallják, hogy milyen ez a nép, hanem azt, hogy milyen ennek a népnek az Istene. Nem azt mondják, hogy van itt egy nép, amely nagyon ügyes, hanem azt mondják: van egy nép, amelynek van egy hatalmas Istene. Éppen ezért, az Izráel fiai miatt, ki se jöhetett senki a városból, és be sem mehetett senki.

Nekem ebből az ígéből tulajdonképpen az ragyogott fel, hogy Jerikó minden szépségével és gazdagságával a lakóit rabbá tette. Hát milyen az, amikor ki se jöhet senki, be sem mehet senki? Amikor bezárják a kapukat, és kijárási tilalom van? Tulajdonképpen rabságról beszél: nem mehettek ki a jerikói lakosok a városon kívülre. Nem úgy volt, hogy oda mehettek ahova akartak, hanem a törvények megszabták. Ez egy rabságot jelent, mert a jerikói lelkület az mindig a rabságnak a lelkülete. Lehet, hogy egy kicsit összkomfortosabb ez a rabság. Lehet, hogy egy kicsit tágabb a ketrec, mint a fogságban levő madaraknak. Ki sem mehetett és be sem jöhetett senki. Olyanok voltak, mint az a kutya, melyet a lánc enged egy darabig, de aztán mikor véget ér a lánc, akkor visszarántja az állatot. Szegény nem tudja, hogy nem oda megy, ahova akar, és nem addig fut, ameddig akar, hanem ameddig a lánc engedi. Borzasztó dolog, amikor van jólét, van szépség, van külső csillogás, és kiderül, hogy gyáva rab az a város, az az ember, aki ott lakik, mert egyszer csak megmondják neki: innen tovább nem mehetsz. Jerikó tehát be- és elzárkózott. Itt szemlélhetjük azt a tényt, mely Ádámot és Évát is a bűneset után nem a kegyelmes Istenhez való közeledésre sarkallta, hanem az elzárkózásra. Ez a bűn következménye, ez a rabság következménye, hogy az ember nem kiszolgáltatni akarja magát az élő Istennek, hanem inkább el akar rejtőzni. Nem a bűn elhagyására törekszik, hanem a bűn konzerválására.

Meg kell, hogy kérdezzük, vajon mi milyen falakat szoktunk építeni?

Milyen falat építünk Isten felé, vagy milyen falat építünk Isten népe felé? Mi is ilyenek vagyunk, valljuk meg őszintén, hogy szeretünk falakat emelni! Valaki

AKIÉRT LEHAJOLT A KEGYELEM

szól nekem valamit, nem tetszik; felhúzom a falat, elzárkózom, ahelyett, hogy kiszolgáltatnám magam, és mondjuk, megbeszelnénk, bocsánatot kérnénk vagy tisztáznánk. Mi ezeket a falakat építjük tovább, mert a bűnt – azt mondja az Isten igéje – lehet konzerválni, lehet bezárni, de lehet elhagyni: aki elhagyja, az irgalmasságot nyer, aki pedig konzerválja, az megmarad benne.

Egyszer, még a 90-es évek elején beszéltem valakivel Debrecenben, aki azt mondta, hogy ő azért nem tart az egyházzal semmilyen kapcsolatot, mert akkor kapott az egyik felekezet az államtól egy nagyobb összeget, és mondja nekem: tudod, mind papi ruhák vásárlására fordították! Ő tudta, hogy mire kéne fordítani, és szerinte nem arra kellett volna fordítani! Azt most hagyjuk, hogy mire kell fordítani, mire nem, de ez is egy falépítés, mikor valaki elmondja: én tudom, hogy mit kellett volna vele csinálni! De nem én vagyok ott, nem az én kezembe adták a döntést. Annyira jellemző, amikor valaki azt mondja: én tudom! De nem te vagy vele megbízva! Ez egy fal, és kapcsolatok megszakadnak, barátságok tönkremennek. Testvériség nem számít, mert ilyenek vagyunk, hogy be- és elzárkózunk, ahelyett, hogy kiszolgáltatnánk magunkat Isten élő Lelkének.

Amikor hallják a hírt, akkor Isten azt mondja Józsuénak: *„Lásd! Kezedbe adtam Jerikót és királyát a sereg vitézeivel együtt.”* Tehát, teljesen mindegy, hogy Jerikó bezárkózik vagy elzárkózik, az a döntő, hogy Isten mit akar. Itt szeretném kiemelni Isten nagyságát, Isten fenségét. Nem arról van szó, hogy Jerikó mit akar, hanem, hogy Isten mit akar. A Biblia sehol nem tanítja azt, hogy az a fontos, az ember mit akar, meg hogy egy város vagy a vezetés mit akar, a Biblia mindig arról beszél nekünk, hogy Isten eldöntötte, mit akar. Kezedbe adtam Jerikót és annak királyát. Ebből még nem látszik semmi, de azért írja a Biblia múlt időben és azért mondja Isten, hogy „kezedbe adtam”, mert ez már eldöntött tény. Ezen nem fog változtatni semmi. Hogy ott van a kőfal? Igen, még ott van! Hogy nem tudjuk, hogyan megyünk be? Majd megtudjuk!

Értjük, hogy Isten hogyan akarja munkálni a hitet az Ő gyermekei szívében? Azt mondja: ez már megtörtént dolog, csak még egy kicsit várni kell rá! Előbb még tizenháromszor meg kell kerülni Jerikót; még egypár kilométert meg kell tennetek, de ez már eldöntött tény: kezedbe adtam Jerikót és annak királyát! Isten, amikor megígér valamit, azt akarja, hogy a hited álljon rá! Azt akarja, hogy arra azt mondd: ámen, úgy van! Ez a Bibliában a hit szava: ámen, úgy van. Amikor valaki nem mondja, hanem dilemmázik, meg egyik lábáról a másikra áll, akkor nem tudja azt mondani, hogy „ámen”, hogy „úgy van”. Ez el van végezve: kezedbe adtam Jerikót és annak királyát. Azonban Isten meg akarja tanítani Józsuét arra, hogy harc nélkül ezt nem vehetik birtokba. Istennek megvannak az ígéretei, de azt mondja: ti meg *„járjátok körül a várost... megkerülvén egyszer... hat napon át. És hét pap hordozzon hét kos-szarvból való kürtöt a láda előtt; a hetedik napon azonban hétszer kerüljétek meg a várost, a papok pedig kürtöljenek a kürtökkel.”*

Vannak biztos itt többen, akik a történelemhez jól értenek. Azoktól szeretném most megkérdezni, hogy a tudásuk alapján tudnak-e még egy ilyenről a történelemben, hogy valaki ilyen haditervet állított fel, hogy tizenháromszor meg kell kerülni egy várost? Mondjuk, Napóleon vagy Nagy Sándor csinált-e ilyen hadi-

tervet, hogy tizenháromszor kerüljünk meg egy várost? Milyen érdekes haditerv! Isten megint a hitet akarja munkálni az Ő gyermekei szívében, hogy igazat adnak-e Neki vagy nem. Okoskodnak-e vagy nem? Vagy pedig elfogadják, mint később Péter: de a Te parancsodra kivetem a hálót! Uram, hát ilyenkor nem szoktunk halászni; ilyenkor nem jönnek a halak! Ilyenkor semmi értelme nincsen, de a Te parancsodra kivetetem a hálót!

Isten szava előtt, bármilyen irreális is, meghajlik-e a szíved, az értelmed és az akaratod? Vagyis: nagyobbnak tartod-e Istent a te eszednél, meg értelmednél, meg szívednél, meg a te gondolataidnál? Az embernek mindig ez a rettenetes rákfenéje, hogy Istent nem tartja nagyobbnak, nem tartja dicsőbbnek! Nem mondja azt Istenre, mint Mária: hogyan lehetséges ez? De végül azt mondja: Isten előtt semmi nem lehetetlen!

Vajon a hited rááll-e az Isten ígéreteire? Vajon készpénz-e az? Spurgeon mondta azt, hogy az Isten ígéretei olyanok, mint a csekkek; be kell velük menni a bankba, és be lehet váltani. Olyanok az ígérek, mint a csekkek, hogy bemehetsz vele a bankba. Nagy összeg van rajta? Nem fogják kifizetni neked? Az a kérdés: bemész-e a bankba vagy nem? Odaállsz a kegyelem királyi széke elé vagy nem? Úgy, mint Ábrahám: Uram, Te mondtad, Te ígérted, most akkor teljesítsd! Nagyon szépen kérlek, hogy most akkor lépjél, mert Te megmondtad, Te megígérted! Nem eresztelek el! Olyan csodálatos, hogy az Isten szavának enged a nép. Azt mondja Józsué: menjenek a papok, menjenek a kürtök, menjen a frigyláda! A kürt menjen a láda előtt!

Amikor Józsué beállítja a népet, akkor azt mondja: menjetek el, kerüljétek meg a várost – és Józsué úgy állítja be, hogy a fegyveresek a láda előtt menjenek, aztán jöjjön a láda. Érdekes, hogy a ládához közel nem mehetett a nép. Ott körülbelül egy kilométeres távolságot kellett hagyni – később majd ez lesz az egy napi járóföld – és utána mehetett a nép. Elől a fegyver, aztán a láda a papokkal; a láda előtt még a kürtök, és ennek nagy jelentősége van. Elől megy a fegyver, utána a láda. Ennek az az üzenete, hogy mindig elől kell, hogy menjen az Isten jogos ítélete, de utána mindig megy a kegyelem; mert a láda a kegyelmet jelentette: Isten jelenlétét, a szövetséget. Az elengedés évében megszólaltak a kürtök, és mindenki visszakapta a szabadságát, ami elvételétől. A rabszolga felszabadult – ez volt az elengedés éve. Azt mondja Isten: szóljanak a kürtök! Mert nincs más olyan Isten, mint a mi Urunk, aki elengedi népe maradékának vétkeit.

Elől megy a fegyver, mert Isten ítélete az mindig jogos, de utána megy a kegyelem, mert Isten felkínálja a kegyelmet még ennek a városnak is. Nem az ítélet jön, hanem először a kegyelem evangéliuma hirdettetik, mint ahogy ma is a világon. Olyan szép, amikor azt mondja az ige az Újszövetségben: még mielőtt Jézus visszajön, még mielőtt megemésztetik ez a föld, mielőtt összeomlana, hirdettetni kell az igének mindenütt! Ez az egész világ egy nagy Jerikó, amelyik elzárkózik, bezárkózik, amelyiknek nem kell Isten, nem kell ember. Olyan megdöbbentő ez! Én sokszor úgy kifakadok, amikor egy-egy városban, most az elmúlt hetekben is például, látom, hogy mennyire nem kell egy városnak Isten! Nincs is már szinte egyházi temetés, csak polgári temetés van. Egy városnak mennyire nem kell se az Isten szava, se az Isten vigasztalása! Szóval, azt mondjuk, hogy megérett az ítéletre.

Mégis, látjátok, hogy ma felkelt a nap – ez azt jelenti, hogy megy a frigyláda. Az, hogy ma kinyitják a Bibliát sok templomban, sok helyen szerte az egész világon, kis imaházakban vagy nagyobb, szép templomokban, az annak a jele, hogy megy a kürt, meg a láda. Még nem a fegyveré, nem az ítéleté a szó, hanem a kegyelemé.

Néhány szót Ráhábról is hadd szóljak, mert olyan érdekes az, hogy Ráháb hogyan gondolkozik és mit végzett el Isten a szívében! Ráháb szívében egy csodálatos dolgot végzett el Isten: hitet munkált. Nehogy azt gondoljátok, hogy Ráháb jutott erre az álláspontra! Ezt Isten munkálta a szívében. Ráháb története azért fontos, mert igazolja nekünk azt a későbbi újszövetségi ígét, hogy *„a ki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem.”* Jézushoz pedig senki nem mehet – Ő mondja –, hanem ha az Atya vonzza azt. Tehát itt nem az történik, hogy tulajdonképpen Ráháb megnyitja a házát az Úr előtt, hanem az, hogy az Úr bemegy az ő házába. A Biblia arról beszél, hogy ebbe a házba az Isten be akart menni. Milyen csodálatos, hogy elmegy két kém, és pont egy parázna asszonynak a házába mennek be! Miért pont oda? Mehetek volna a fogadóba is. A két kém azt mondja: nem, hanem ebbe a házba megyünk be! Azért, mert Isten be akart oda menni.

Később, valaki Jerikóban szintén bemegy majd egy házba! A Lukács evangéliuma 19. fejezetében ez van írva: *„Zákeus... ma nékem a te házadnál kell maradnom.”* Később Jerikó újjáépült. Nem ott, ahol lerombolták; hagyták a régészeknek és az ásatásoknak azt a helyet, hanem arrébb építették fel vagy két kilométerrel. Később az Úr Jézus bemegy. Ott nem kőfalak vannak, hanem kőszívek, és ott, valakinek az életébe bevonul Jézus: *„Zákeus... ma nékem a te házadnál kell maradnom.”* Ez el van végezve, mert Zákeus is azok közé tartozik, akik felől Isten döntött. Kezedbe adtam Jerikót és annak királyát ítéletre, Jézus Krisztusnak meg odaadta az Atya – nem én mondom, az ige mondja a János evangéliuma 17. fejezetében: Atyám, a tieid voltak és nekem adtad őket. Zákeust odaadta Isten Jézusnak megváltásra, megtartatásra, üdvözítésre. Volt ott nagyon sok bámészkodó; Jerikóban már a Golgota keresztje felé ment Jézus, és volt ott nagyon sok rajongó; és volt valaki, akinek a szívében Isten teljességre juttatta azt, amit már a világ teremtése előtt eldöntött, hogy Zákeus Jézusé lesz.

Milyen csodálatos, testvérek, meghódol lelkünk az Úr előtt, hogy így jött be a mi életünkbe is! Szeretném, ha dicsőítenéd azt az Urat, aki így bejött az életedbe! Mi sem voltunk különbek, mint Ráháb vagy mint Jerikó! Mi is elzárkóztunk, bezárkóztunk. Emlékszem, hogy olyan 7-8 éves koromban, amikor a lelkészünk jött hittanórát tartani az iskolába, aztán valaki elkiáltotta magát, hogy „jön a Tiszi!” Mi meg szaladtunk, amerre láttunk: a nagy szemetes konténerbe, a WC-be, ide-oda elbújni. Az én életem is csak ilyen jerikói élet volt: el- és bezárkózni. Ide be nem jössz; se a tiszteletes, se az ige, se Jézus, ide be nem jössz, és egyszer csak Jézus mégis bejött, azért, mert ahova Ő akar, oda bemegy. Megmenti Ráhábot, és ő azt mondja: hallottuk, hogy mit csinált a ti Istenetek. Vigyetek magatokkal!

Tehát, olyan érdekes megint az ige tanítása: aki Istenhez akar tartozni, annak az Ő népével is vállalnia kell a közösséget! Ezért Ráháb azt mondja: vigyetek magatokkal! Később majd, a 9. fejezetben olvastuk, hogy van egy nép, a gibeoniták, amelyek majd jönnek és szövetséget kötnek Isten népével; de ők nem azt

mondják: veletek akarunk menni, hanem közöttetek akarunk lakni! Milyen nagy különbség! Nekik nem kell ez a nép. Nekik nem kell ez az Isten. Nekik csak a békesség kell: hadd lakjunk közöttetek békességben! Ráháb meg azt mondja: vigyetek magatokkal! Ruth is azt mondja később: „*ahova te mégy, oda megyek... néped az én népem, és Istened az én Istenem.*”

Ezért, aki azt mondja, hogy ő Istenhez tartozik, de az Ő népével nem vállalja a közösséget, arra azt mondom, hogy az nem Istenhez tartozik. Az az ördög atyától való! Kemény így kimondani, de érdekes, hogy Ráháb ezt látja, ezt tudja, hogy ha Istenhez tartozom, akkor az Ő népe közé tartozom! Az Ő népével vállalni kell a közösséget!

Hadd fejezzem be azzal, hogy amikor Jerikó falai leomlanak, akkor különös gondja van Józsuénak arra, hogy a két férfiút kioktassa. Józsué, mint a sereg vezére – mindenki hozzá megy, és neki kell a nagy dolgokat átlátni –, azt mondja: de ha bementek, vigyázzatok, Ráhábot hozzátok ki, és mindenét, amije van! Azt akarja mondani nekünk az ige, hogy Istennek különös gondja van az Övéire. Józsué nem csak a nagy dolgokkal törődik, hanem a kicsi Ráhábbal, a parázna Ráhábbal is: vigyázzatok, hozzátok ki őt!

Ma is sokan így gondolkodnak. A hitetlen ember így káromolja Istent: Istennek annyi dolga van, éppen az én kis, semmi ügyemmel foglalkozna? De Józsué is mivel foglalkozott? A kis Ráháb ügyével. Nekünk ilyen Urunk van! Hogy lehetne összehasonlítani Istent, az örökkévalót, a mindentudót, a mindenütt jelenlévőt Józsuéval, egy bűnös emberrel? Dehogyan lehet! Ezt csak azért mondom, hogy lássátok meg, testvérek, hogy ha még Józsuénak is különös gondja volt arra, hogy ez az ígélet beteljesedjen ennek az asszonynak az élete, meg családjá felett, hát akkor Istennek mennyivel inkább gondja van a te ügyedre, a te dolgodra! Jézus tanít erről a Hegyi beszédben, a verebecske történetében, a mezők liliomai történetében.

Istennek gondja van rám, de az Ő gondja nem az, hogy én jólétben éljek, hogy én szép körülmények között lakjak, hanem az, hogy megmeneküljek. Isten gondoskodott rólunk felettébb való gondoskodással, Jézus Krisztus keresztye által. Felettébb való gondoskodás az, hogy aki „*hisz Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” Hát ezért legyen áldott Isten, aki amit akar az égen, megteszi földön, vízen – ahogy énekeltük, és aki a legmélyebben levő ember életében is életet tud és akar munkálni.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, kegyelmedért, irgalmasságodért, hűségédért dicsőítünk és magasztalunk Téged. Köszönjük, hogy erről szól ez a történet is. Áldunk Téged, hogy minden ítélet előtt ott volt a kegyelem. Ott lebeg a kegyelem e teremtett világ élete fölött is, amely a maga kényét, kedvét hajszolja, élvezetekben gyönyörködik: testiségben, paráznaságban jár, és mindenféle ördögi bűn köti meg, és nem kiszolgáltatja magát, hanem be- és elzárkózik Előtted is, a gyülekezet előtt is.

Köszönjük Neked, Urunk, hogy mégis, ennek ellenére elmondhatjuk, valóban csodálatos és megfoghatatlan előttünk, hogy türelmesen vársz még. Nem küldted még vissza az Úr Jézust ítéletre, és nem a lángok és a tűz jön, hanem a Szentlélek

AKIÉRT LEHAJOLT A KEGYELEM

erejével teszel szíveket újjá és szabadítasz fel rabság alól. Köszönjük, hogy ezért hirdettetik az ige, hallhattuk mi is, olvashatjuk, táplálkozhatunk vele.

Kérünk Téged, könyörülj meg, Urunk, azokon a heteken, amelyek most kezdődnek a gyülekezetben. Hálát adunk azokért, amelyek eddig voltak. Hálát adunk a megszólaló igéért, közösségért, együttlétekért, és kérünk Téged, hogy add a Te áldásodat ránk! Kérünk Téged mindazokért, akik ebben a nagy melegben szenvednek; akár betegágyon vannak kórházban, betegségük, öregségük vagy munkájuk miatt kell hordozni a nap hevét. Kérünk Téged, Urunk, hogy könyörülj meg rajtunk! Engedd meg, Urunk, hogy ilyen áldott étellel ajándékozzál meg bennünket, szereteteinkkel együtt, hogy elmondhassuk: én és az én házam népe az Úrnak szolgálunk. Mindenben legyen meg a Te akaratod!

Ámen.

479. ének

1. Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
Gyermeki, nagy hitet kérni taníts!
Indítsd fel szívemet, Buzduljon fel, neked
Gyűjteni lelkeket! Kérni taníts!

2. Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
Lélekből, lelkesen kérni taníts!
Üdvözítóm te vagy, Észet, erőt, szívet adj.
Lelkeddél el ne hagyj! Kérni taníts!

3. Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
Gyorsan elszáll a perc: kérni taníts!
Lásd gyengeségemet, Erősíts engemet,
Míg diadalt nyerek: Kérni taníts!

4. Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
Jézus, te visszajössz: várni taníts!
Majd ha kegyelmesen Nézed az életem:
Állhassak csendesen. Hinni taníts!